

AZ EGYENES ÚT TITKA

“Az igaznak ösvénye egyenes, egyenesen készíted az igaznak útját” Ézsaiás 26,7

Mikor az újesztendei ígéhirdetésre készültem, tekintetem az íróasztalon levő új naptárra tévedt. Ott állt frissen, újan, érintetlenül előttem, első oldalán a nagy felírással: 2005. A fedőlap alatt azután ott sorakoztak a napok egymás után. Elmélázva néztem rá és elgondoltam: lám itt van, hát ez az új esztendő ami reánk köszöntött! Mi minden fog majd lelepleződni benne, ami most még el van takarva előlük! Mi minden történik meg, ha majd a lapokat egymás után tépem le róla?... Most még olyan érintetlen, olyan titokzatossággal teljes ez az Új esztendő! - Azután elgondoltam hogy így a jó! Nem is volna jó, ha belelátnék az újév napjaiba, óráiba, ha sorra tudnám, mi lesz ekkor meg akkor... Nem is szeretném, de nem is lehet a jövő titkairól fellebbenteni a fátylat - “a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi”, - mondja az Ige, és ez a jó! Ha lehetne valamit kívánni ez új esztendőben, akkor nem azt kívánnám, hogy előre lássam, mi jön, hanem azt, hogy akármilyen, azon a bizonyos egyenes ösvényen járjunk. Az Úr által készített egyenes úton haladhassunk előre tovább mindenféle helyzetben és mindenféle események között. És ezt bátran kívánhatjuk is, igényelhetjük is, hiszen ígéret van rá: “Az igazak ösvénye egyenes, egyenesen készítsd az igaznak útját.”

Tulajdonképpen minden gondoskodásunk, minden fáradozásunk és munkánk arra irányul, hogy a saját magunk és hozzátartozóink számára az életutat egyengessük, ezért dolgozunk, ezért küzdünk, ezért költünk, hogy minél simábbá váljék az-az út, amelyen mi magunk, meg a családunk, meg a népünk, meg az egész emberiség is jár! Ha az úton nehézségek támadnak, - ha a bánat mélységei, meg a gondok magasságai miatt kátyússá, egyenetlenné válik lábunk alatt az út, - vagy ha valaki vagy valami elállja az utunkat, akadályoz a továbbjutásban: akkor azután még nagyobb erővel munkálkodunk, próbáljuk betölteni a gödröket, elhordani a dombokat, szabaddá tenni az utat, hogy minél könnyebben járhatóvá váljék megint. Hogy kibíráható legyen, sőt, amennyire lehet, kellemes és szép legyen az élet!

De bizony az nem mindig sikerül. Valamelyest igen... Mert például elég sokat el lehet érni pénzzel. Sok pénzzel sokat lehet javítani azon az úton. Azután például a szórakoztató ipar sok mindenféle rafinált formája is átsegíti az embert olykor a rossz hangulat, fáradság, unalom mélységein. A gyógyszerek is, hála a tudomány fejlődésének, igen sok problémát megoldanak ma már. Nemzetközi konferenciák, tanácskozások is nagyon sokat tehetnek, és ez bizony fölöttébb fontos és szükséges is az egész emberiség útjának az állandó egyengetéséhez, - de vannak másféle problémák, amik azt az utat bizony sokszor teszik göröngyössé, nehezen járhatóvá, sőt, egyenesen járhatatlanná! Vannak például a bánatnak olyan mélységei, amelyeket pénzzel vagy vigalommal bizony nem lehet kitölteni, vannak olyan sebek és fájdalmak, amelyeket a legmodernebb gyógyszerekkel sem lehet enyhíteni, gyógyítani. Vannak olyan könnyek, amelyeket emberi szeretet nem képes leszárítani. Vannak olyan foltok, amiket lúggal vagy mosószerrel nem lehet kitisztítani. Néha a bűnből olyan magaslatok, a mulasztásokból olyan hegyek nőnek az utunkon, hogy úgy érezzük, nincs tovább lehetőség, ami van azt az idő sem tudja elkoptatni. - Úgy látszik tehát, hogy az a bizonyos egyenes út nem áll az ember

hatalmában! Fölülmúlja az erőnket, sem a legmagasabb pozíció, sem a legmesésebb gazdagság, sem a legnagyobb tudomány, sem a legtökéletesebb művészi érzék nem elég garancia arra, hogy az életutad egyenes legyen, gödröktől, buktatóktól, megtévesztő kanyarulatoktól mentesen sima legyen! Pedig lám, minden fáradozásod erre irányul. - Valami más titka kell hát hogy legyen annak az egyenes útnak! Valóban: egyedül Istennek áll hatalmában így készíteni valakinek az útját! Így mondja a prófécia is: “Te Uram, Te készítsd egyenesen az igaznak útját.”

Tehát Isten! Ő, egyedül Ő a titka annak a bizonyos egyenes életútnak! - És ezt ragadjuk meg nagyon erős hittel, mert ez az egyedüli bizonyosság az előttünk levő egész jövőndő bizonytalanságában! Isten! Tehát nem a véletlen. Nem véletlenül alakul így vagy úgy valakinek az életútja, nem úgy van, ahogyan Nagy Frigyes mondta egyszer: „*a véletlen öfelsége olyan nagy Úr, hogy még a királyok dolgait is össze tudja zavarni...*”, Vannak, akik nem a véletlent emlegetik ilyen nagy hatalomnak, hanem a sorsot, lényegében azonban ugyanazt értik rajta. Hányszor hallottam már, amikor valakinek nem úgy sikerült, ahogyan szeretete volna, hogy ezt mondta: “*Ez a sorsom, nem tehetek róla!*” - Valóban, fölmerül a kérdés: mi, vagy ki szabja meg az ember életének az útját? Bizonyára az ember saját elhatározásán, döntésén is sok fordul meg, de talán még több nem! Vannak, akik rezignáltan mondják: hadd jöjjön, aminek jönnie kell! Nos, de hogyan értsük ezt? Azt jelentené-e ez, hogy az ember életének az útja már előre le van rögzítve, hogy az emberi életnek is van egy bizonyos forgatókönyve, mint a filmeknek? A filmnél úgy van, hogy a vége már akkor is biztos, amikor az első jelenetek felvételei elkezdődnének, de vajon mi életünk is ilyen? Tényleg, hát ki, vagy mi határozza, szabja meg az élet útját? Vajon érthetőbb-e, ha azt mondja valaki, hogy a sors, a véletlen? - Nos, ezért akarom olyan erősen kihangsúlyozni Igénkből azt a megállapítást, hogy Isten készíti az utat! Nem egy Isten-fogalom, nem egy elgondolás az istenről, nem egy világ- vagy életnézet - hanem Isten! Maga Isten, mint a magad életében és életed fölött megtapasztalt realitás! Az az Isten, aki fáradhatatlanul keresi mindenkor mindenkivel a találkozást. Az az Isten, aki a szívét tette ki értünk abban a betlehemi újszülöttnél, aki az irántunk való szeretetből emberként született meg ezen a világon, hogy megismerhessük, láthassuk ki Ő és mit akar. Az az Isten, aki Jézus személyén, halálán és feltámadásán át vált nyilvánvalóvá, Ő készíti az életünk útját! De nem úgy, mint egy filmrendező, akinek pontosan tartania kell magát a forgatókönyvhöz, sem nem úgy, ahogyan a bábszínházban rángatja valaki fölülről zsinórral a szereplők kezét-lábát, - nem! Hanem: gyermekei vagyunk neki, akiknek szabad akaratum van dönteni ömellelte és még öellene is. Ezért nem lehet hát a jövőre nézve jóslatokba bocsátkozni, mert ez a jövőndő nincs előre elkészítve, hanem minden nap újra és újra készül, készíti folyamatosan Isten szeretete, aszerint, ahogyan Őhozza személy szerint viszonyulunk!

Éppen az a nagyszerű ebben, hogy nem olyan rideg, személytelen hatalmasságoktól függünk, mint a véletlen vagy a sors, hanem az élő Istenre bízhatunk rá mindent. Egy új évet, az egész életemet, arra az Istenre, akiről egy valamit halálosan biztosan tudhatok, ha semmi más egyebet nem is, de azt biztosan, hogy nagyon szeret. Jó reménységgel tekinthetsz, indulhatsz tehát a jövőndő bizonytalansága felé is, ha szívedből valldod te is, amit a próféta így mondott: “Te

Uram, Te készítsd egyenesen az igaznak útját!”

Az *igaznak* útját! Kétszer is hangsúlyozza Igénk, hogy az igaz embernek az útja válik Isten gondoskodó szeretete által egyenessé. Az hát a döntő kérdés: igaz vagy-e? Nem arról van szó, hogy jó ember, vagy barátságos, vagy kedves vagy-e? Lehet, hogy sokan felnéznek rád, sokan szeretnek, tisztelnek. Lehet, hogy nagyon áldozatos családanya vagy, hűséges hitvestárs, odaadó jó barát, hálás gyermeke szüleidnek... De ez még mind együttvéve sem jelenti azt, hogy “igaz” ember vagy! Amit a Biblia így mond: igaz, az mélyebben lévő valami, mint a jóság, meg a hűség, meg a szeretetreméltóság... Ez az embernek Istenhez való legmélyebb viszonyát fejezi ki. Valami olyasmit jelent, hogy az embernek a belső élete teljesen rendben van Istennel, hogy az ember tisztán áll Isten előtt. De hát létezik ilyen? Igen. Létezik! Persze nem úgy, mint saját erőfeszítéseink eredménye, mint amit az ember maga szerez meg magának valami módon -, hanem csak úgy, mint ajándék, mint amit Isten adományoz valakinek, ahogy az édesanya teszi, amikor magához vonja a haszontalan gyermekét, megcsókolja és ezt mondja: “most hát rendben van újra minden, mert szeretlek!” Tehát az igaz ember mindenek fölött Isten előtt meghódolt ember, bűnbánó ember, megalázkodó ember, kegyelmet nyert ember! Vagy ahogyan mondja valaki: az igaz ember olyan ember, akinek két meghajtott térde, két összekulcsolt keze van, meg egy Megváltója! Hiszen Őérette, Jézusért, az Ő érdeméért tekint úgy reánk Isten, mint igaz emberekre. Ezért lehetsz te is: *igaz* ember!

Nos hát: az ilyen igaz ember ösvénye egyenes, az ilyen igaznak útját készíti Isten egyenesen. Nem azt jelenti ez, hogy az ilyennek mindig minden sikerül, vagy hogy nem ér sohasem baj, szenvedés, csalódás, hogy csupa öröm, egészség, jóság tölti meg a napjait, - ó, korántsem! Az a bizonyos “egyenes út”, amiről itt szó van, több és szebb, mint a siker, meg az egészség, meg az efféle javak. Valami olyasmi, ami a balsorsban is, a szomorúságban is, az elesettségben is megmarad. Arról a különös valamiről van itt szó, amit az Írás másutt “áldásnak” nevez, és valóban úgy van, hogy csak ez teheti igazán boldoggá az életünket. Hiába a jólét, a siker, az egészség, a jó állás, a szép fizetés, - ha nincs rajta ez a láthatatlan, titokzatos valami: az Isten áldása, nem boldogít az! Nem voltál-e mar úgy te is, hogy belépsz például egy szép házba, csupa gazdagság, előkelőség talán minden, bútorok és emberek, és mégis érzed, hogy hiányzik valami. Micsoda? Az áldás! Az Isten áldása! És megfordítva: úgynevezett sorsüldözött emberek szerény, sőt, szegényes körülmények között, nehezen élnek, és mégis - érthetetlen módon - a nélkülözésükön is, a bánatukon is esetleg, rajta van az áldás! És az többet ér, mint minden más kincse a világnak. “Az igaz embernek ösvénye egyenes, - minden probléma, minden nehézség, minden akadály ellenére is, - Te, Uram, Te készíted egyenesen az igaznak útját” - Bár így lenne, mert lehetne így számunkra is a 2005-dik esztendő!

Befejezésül még csak valamit. Láttam egyszer, mikor egy autós barátom a négy éves kis fiacskáját az ölébe vette és a kis fiú sugárzó arccal megfogta a volánt, úgy tett, mintha ő vezetné az autót. Közben azonban édesapja a maga kezét rátette a gyermek kezére és így mentek tovább. A gyermek elragadtatva kiáltott fel: “Ugye milyen jól megyünk!?” - Nos: az a bizonyos “igaz ember” ilyen gyermek! Isten gyermeke. És nekünk igazán szükségünk van arra, hogy az Atya rátegye a kezét a

miénkre, mert csak így haladunk biztonságosan, így tudjuk élvezni az utat, így lehetünk nyugodtak, így kerüljük el a veszedelmeket, szakadékokat, kerülőket, és így jutunk el majd egyszer oda, ahova igyekszünk: haza! Mégpedig: *egyenes* úton! A legegyszerűsebb úton! Kérjed hát ma is és minden nap újra: “*Atyám, tedd a kezedet az enyémre, és kormányozd az életemet!*” Lehet, hogy nem arra kanyarodsz majd, amerre te szeretnéd, - de egy bizonyos: egyenesen haladsz tovább az örökkévalóság felé! Ámen!

AZ ERKÖLCSI ÉLET

1. A fejlődés iránya; kettős erkölcsiség

Az ókor nagy városaiban mély erkölcsi romlottság uralkodott. Ennek közepette tündöklő jelenség volt az őskeresztyének tiszta és szigorú erkölcsi élete. Ez természetes következménye volt a Lélek uralmának, valamint a környező pogányvilágtól elzárkózottságuknak és annak, hogy az Úr visszajövetelét a legközelebbi jövőben várták. Idő multával elhalványodott ez a szent várakozás, a keresztyének száma ellenben annál inkább megszorodott. A nagy tömegekből álló gyülekezeteket már nem lehetett könnyen elzárni a világtól s megóvni a bűn fertőzésétől. Az egyháznak tehát már a II. század második felében választania kellett: vagy megmarad régi szigorúsága mellett és lemond terjeszkedéséről, vagy pedig tovább hódít és alábbszállítja erkölcsi mértékeit. Az egyház az utóbbit választotta, mert nem akart egy kis felekezetté összezsugorodni, hanem világegyházzá akart lenni. Ez a törekvés érthető, mert az egyház arra érezte magát hivatva, hogy a Krisztus uralmát az egész világra kiterjessze. De ezt a célt emberi erőre és hatalomra, nem pedig a Krisztus lelkére támaszkodva akarta elérni. Ezért volt szüksége a tömegekre.

Sok jó keresztyénnek annyira fájt ez a megalkuvás, hogy — semmint belenyugodjanak — inkább szakadásba vitték az egyházat. Ők a Lélek és a szentség régi uralmát szerették volna visszaállítani. Ezek a szakadások (görögül schismák) ismételt nagy belső válságokat okoztak, de az egyházat nem bírták eltéríteni fejlődésének már egyszer fölvetett irányából. Ez az irány az ókatolicizmusban végtére is kettős erkölcsiségre vezetett. Az átlagos keresztyének nagy tömegétől az egyház beérte egy nagyon mérsékelt krisztuskövetéssel: megengedte nekik, hogy a világban éljenek s avval kiegyezzenek. A szigorú, teljes keresztyénséget pedig csak kevesektől kívánta meg: azoktól akik erre önmaguk szánták rá magukat és szakítottak a világgal.

2. Aszkézis és szerzetesség

Az átlagon felülemelkedő keresztyénségre természetesen kínálkozó út az aszkézis volt. Ez annak a kornak oly általános jelensége, hogy hatása alól a keresztyénség sem vonhatta ki magát. Különbösen is az aszkézis alap gondolata az, hogy a test fölött a léleknek kell uralkodnia; ez pedig sehol olyan hatalmasan nem érvényesül, mint a keresztyénségben. Érthető tehát, hogy az egyházban az aszkézis már nagyon korán megjelent. Csak az volt a baj, hogy mindjárt eleinte pogányos formában jelentkezett: természetes életszükségletekről és jogosult életörömekről

való Istenkísértő lemondásban (böjt, nőtlenység), sokszor bősziült önsanyargatásban. Ez egészen más volt, mint az a nemes és szabad önfegyelem, amelyet az Evangélium kíván. Az egyház ugyan óvta híveit az aszkézis túlzásaitól, azonban magát az aszkézist már a második században a komoly keresztyénség tartozékának tekintette. De ilyen értelemben komoly, következetes keresztyén nem lehetett mindenki. Aki mégis az mert és az tudott lenni, annak ezt a keresztyén közfelfogás már 200 körül különös érdemül rőtta föl s azt vélte, hogy Isten is annak számítja. A kiválóbb aszkétákat, később a szerzeteseket az átlagos keresztyén ember már korán babonás csodálattal vette körül, különleges isteni erők birtokosának tartotta, emléküket tisztelte s képzeletével a szentek alakjait szőtte meg belőlük.

A IV. század folyamán fejlődik ki az aszkézisből annak szervezett és társas alakja: a szerzetesség. Közvetlen előzménye a remetélet volt. Egyes elszánt aszkéták, hogy a világgal annál teljesebben szakítsanak, kivonultak a vad egyiptomi sivatagba, vagy egyéb embernemtakta helyekre s ott elképesztő nélkülözések és önkínzások között folytatták testük „megöldöklését”. A remetesség atyja a kopt származású, egyiptomi Antal volt (300 körül). Ezeket a magános remetéket azonban a teljes testi és lelki elvadulás fenyegette. Pachomius (320 körül), szintén egyiptomi aszkéta belátta, hogy céljukat, az Istennek tetsző életet, sokkal jobban elérik, ha társasággá állnak össze. Ő alkotta az első aszkéta- telepet a Nílus partján. Ez lett az őse a későbbi klastromoknak. Már maga Pachomius mind férfi, mind női aszkéta-társaságokat szervezett. Ezekből lettek a régi magyar szóval ú. n. szerzetek. Keleten rohamosan terjedt el a szerzetesség. Az egyház legkiválóbb vezetői is felkarolták: így különösen Basilius, a nagy aszkéta caesareai püspök (mh. 379), aki a szerzetességnek a keleti keresztyénségben máig uralkodó rendtartást szabott. Nyugaton eleinte lassabban foglalt teret a szerzetesi élet, de később itt lett igazi nagyhatalommá abban a formában, amelyet a bölcs itáliei aszkéta, Nursiai Benedek 529-ben adott neki. Ő az első rendezett nyugati szerzetestárság: az ú. n. benedekrend alapítója.

A szerzetesség alap gondolata merőben ellenkezik az evangéliumi keresztyénséggel. De Istennek volt hatalma még a tévedésből is jót kihozni. Az Ő akarata volt, hogy a tisztább, nemesebb keresztyén élet a következő századok óriási viharaiban meghúzódhatott a klastromfalak között.

3. Az átlagos keresztyén erkölcsiség

A szerzetesség világmegvetésére és önmegtágadására a keresztyének nagy többsége nem volt képes. Az ilyeneknek valahogyan egyeztetniük kellett az Evangélium és a világ követelményeit, ha sem amazzal, sem emezzel nem akartak végleg szakítani. Ez az egyeztetés már a IV. században egy átlagos erkölcsi felfogást eredményezett. Ezt aztán szentesítette az egyház is. Kezdetben a világi foglalkozások közül az egyház mindazokat tiltotta, amelyek valami kapcsolatban voltak a pogány vallással; pl. a színészetet, a műipart, az áldozati állatokkal való kereskedést. A szigorú keresztyén gondolkodás ezenkívül az első három században még a katonáskodást és a közhivatal-viselést sem tartotta megengedhetőnek. Tényleg azonban már Konstantin kora előtt nagyszámú keresztyén katona és állami tisztviselő volt s akadtak közöttük magasrangúak is, pl. helytartók. A többi foglalkozás tilalmát is csak a papokra nézve lehetett teljes szigorral érvényesíteni.

A világi szórakozások dolgában sem tudták állandóan fönn tartani az eredeti szigorú megítélést. Az egyház hivatalosan mindenféle zajos szórakozást, táncot, játékot „világinak” és elvetendőnek ítélte; a színházat meg a cirkuszt pedig egyenesen a gonosz szellemek tanyájának bélyegezte. De valójában már Konstantin előtt sem minden keresztyén tartotta kötelezőnek ezt a felfogást. Attól fogva pedig, hogy a birodalom hivatalosan keresztyén lett, a nagy tömegek életén még kevésbé látszott meg a keresztyénség hatása. Maguk a keresztyén császárok is hiába hoztak törvényeket a borzalmas gladiatori mutatványok ellen; a „keresztyén” nép éppen olyan mohón követelte és élvezte azokat, mint azelőtt a pogány társadalom.

Sokkal több eréllyel tudta érvényesíteni az egyház a maga Isten törvényén alapuló elveit az öngyilkossággal, a nemi bűnökkel és a gyermekek kitevésének általános és jogosnak tekintett szokásával szemben. Az ókori társadalomnak e súlyos erkölcsi sebei a keresztyén lélek hatása alatt kezdtek először gyógyulni. De viszont a vagyon, a fényezés és a műveltség kérdésében megint csak kiegyezett a keresztyén erkölcsi felfogás a környező világgal. Egyre fogyott azoknak a szigorú keresztyéneknek a száma, akik ezekben a dolgokban is csak az ördög csábítását látták. Teljes vagyontalanságra csak az aszkéták és szerzetesek szánták el magukat. Velük szemben folyton több lett a jómódú keresztyén. Az ilyenek aztán a mérsékelt fényűzéstől sem riadtak vissza s előmozdítói lettek a művészeteknek. A tudományos és irodalmi műveltségre is már a II. század óta egyre több a példa a keresztyének között. Mindez nem lett volna baj, ha vagyonnal, művészettel, műveltséggel az evangéliumi keresztyén szabadság szerint éltek volna. De a tömegkeresztyénség éppen erre nem volt képes.

4. A bűnbánati rend

Az átlagos erkölcsi színvonal fenntartására a bűnbánati rend volt az egyháznak leghatalmasabb eszköze. Ezt az őskeresztyénség még nem ismerte. Ott csak a keresztség előtt lehetett szó bűnbánatról. Aki megkereszteltetése után esett súlyos, ú. n. „halálos” (azaz a tíz parancsolat valamelyikét nyilvánvalóan megsértő) bűnbe, azt, mint megfertőzött tagot, örökre kizárták az egyházból. Ez volt a sorsuk legelső sorban a hittagadóknak, mint a legrettehetőbb, „halálos bűn” elkövetőinek. De idővel, az erkölcsi szigor általános lazulása folytán ebből is engedtek. Hiába tiltakozott a régi tisztasághoz ragaszkodók pártja: a tömeg kikövetelte az „elesettek” s később más halálos bűnben leledzők számára is az ú. n. „második bűnbánat” lehetőségét. Az ilyen bűnbánókról úgy gondolkodtak, hogy Isten nekik a bűneikért járó örök büntetést, a kárhozatot elengedte ugyan, de nem az idői büntetéseket is, melyekkel Isten a bűnöst szintén sújtja. Hogy tehát az idői büntetésektől is szabaduljanak, a püspök irányításával egy körülményes vezeklésen (latinul: poenitentia, azaz megbánás) kellett keresztülmenniük. Csak ezután fogadtattak vissza az Úr testének közösségébe. Ez a vezeklés eleinte testileg-lelkileg fájdalmas és — mert a nyilvánosság előtt folyt — különösen megalázó volt. Később ennek a szigorúsága is alábbhagyott.

RÉVÉSZ IMRE: Az őskeresztyénségtől az ellenreformációig

December havi gyülekezeti események

December 04. Mikulási disznótoros vacsora

Készítette és adományozta Vörös Máté és Ilona. Segítettek Torma Veronika, Megyesi Gizella, Fövenyessy Katalin. A húsos káposztát készítette Rácz Erzsébet. A tortát Magyary Ilona adományozta. A pogácsákat készítettek Magyary Ilona, Vörös Ilona, Megyesi Gizella, Kozák Piroska, Stupián Valéria. A pénztárt kezelte Bordás Piroska. A süteményeket és az élelmiszereket árulták id. Orly Elvira, Orly Elvira és Fövenyessy Katalin. A vacsora felszolgálásban a többi presbiter mellett segített Osváth Mária.

December 05. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Vörös Ilona és Máté, valamint Megyesi Gizella.

December 12. A gyertyafényes istentisztelet napja. Istentisztelet után a cserkészek karácsonyi betlehemes játékot mutattak be. A cserkészek szereplése után Tobak Ferenc és családja két karácsonyi darabot adott elő dudu és orgonakísérettel, ezt követően pedig, az Eszterlánc Magyar Népi Együttes karácsonyi dalait hallgathatták meg az egybegyűltek. A műsor utáni ünnepi ebédet készítette és adományozta Magyary Ilona és András. Segítettek Kozák Piroska, Gábris Ágnes, Megyesi Gizella, Torma Veronika, Osváth Mária. A cserkészeket, hosszú évek hagyományához híven, megvendégelte Kenéz Ilona és Zoltán. Az ünnepi ebéd után sor került Nyisztor Ilona csángó népdalénekesnő karácsonyi műsorára.

December 19. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Kozák Imre és Piroska. Segített lányuk Gábris Ágnes és unokájuk Elisabeth.

December 25. A karácsonyi ünnepi istentiszteleten úrvacsoraosztásra került sor. 48 személy élt az úrvacsora szentségével. Az istentisztelet keretében a gyülekezet nemrégiben alakult kórusa, Kádas Jutka zenetanárnő vezetésével, karácsonyi kórusdarabokkal gazdagította az ünnepi alkalmat. A kórusműveket hegedűn valamint csellón kísérte Kádas Klára és Jóna Anna. Az istentisztelet utáni szeretetvendégséget a Nőegylet tagjai készítették és adományozták.

December 26. A karácsony másodnapján istentisztelet után az ebédet készítette és adományozta Megyesi Gizella és Magyary Ilona.

Karácsonyi adományok

Awakuniovits Ottó és Erzsébet.....	\$ 30.00
Csicsery M. Sigmund és Gabriella.....	\$ 25.00
Hidas Ibolya.....	\$ 15.00
Jakaby József és Júlia.....	\$ 25.00
Hegedűs László és Gabriella.....	\$ 50.00
Pusztai Péter.....	\$ 50.00
Vörös Katalin.....	\$100.00
Tivadar Emese.....	\$ 50.00
Tóth Miklós és Lídia.....	\$ 100.00

Thornton Anne-Marie.....	\$ 100.00
E.A. Kohlhaas.....	\$ 25.00
Palotás Desi és Katalin.....	\$ 25.00
John és Marika Reisinger.....	\$ 25.00
Fülöp Ernest és Mária.....	\$ 20.00
Tőkés László.....	\$ 20.00
Tánczos J. Stephan.....	\$ 20.00
Czanka Dénes és Rozália.....	\$ 47.00
Fülöp Mária.....	\$ 50.00
Lónyay Frank és Patrica.....	\$ 100.00
Dittert László és Edith.....	\$ 100.00
Tóth László és Helma.....	\$ 50.00
Orly M. Elvira.....	\$ 50.00
Kozák Imre és Piroska.....	\$ 50.00
Lakatos András és Magdaléna.....	\$ 50.00
Sossaman Norman és Mathilda.....	\$ 25.00
Somoshegyi Szokol Gaston és Elena.....	\$ 25.00
Terry O. Owen és Charlotte O. Balassa.....	\$ 25.00
Vincze Árpád és Mária.....	\$ 100.00
Szabó György és Margaret.....	\$ 50.00
Anasztasia és Wendell Herold.....	\$ 50.00
Taggart William és Éva.....	\$ 25.00
Eckles I. Mária.....	\$ 15.00
Filó Imre és Oláh Katalin.....	\$ 10.00
Andre T. Leslie.....	\$ 15.00
Bakonyvári László és Mária.....	\$ 50.00
Moore Charles és Márta.....	\$ 50.00
Szilagyi Tomany és Mária.....	\$ 100.00
W.R. Fawcett és Z. Kovacova.....	\$ 200.00
Dr. Szabó Károly és Magdolna.....	\$ 50.00
Földszin János és Catherine.....	\$ 100.00
Madarász Pál és Ingeborg.....	\$ 100.00
Csejtey Béla Jr.....	\$ 20.00
Szabó Margit.....	\$ 10.00
Boros Helga és Lőrincz Margit.....	\$ 40.00
Vörös Máté és Ilona.....	\$ 100.00
Fövenyessy Károly és Katalin.....	\$ 50.00
Bajkó Lajos és Erzsébet.....	\$ 40.00
Megyesi Gizella.....	\$ 100.00
Hajnal József és Blanka.....	\$ 100.00
Rácz János és Erzsébet.....	\$ 100.00
Bordás Zoltán és Piroska.....	\$ 100.00
Rónyai Sándor és Ildikó.....	\$ 100.00
Kádas Jutka.....	\$ 50.00
Hajnal Zoltán és Ilona.....	\$ 50.00
Magyary K. András.....	\$ 25.00

Herczeg Tamás és Barbara.....	\$ 25.00
Kenéz Zoltán és Ilona.....	\$ 20.00
Virágh E. Gizella.....	\$ 25.00
Kiss Erzsébet.....	\$ 50.00
Bencsik József és Margit.....	\$ 250.00
Lőrinczi Attila és Doreen Gilmore.....	\$ 20.00
K. A. Cseuz, M.D.	\$ 100.00
Körösi Theodore és Jacqueline.....	\$ 100.00
Magyary Ilona.....	\$ 200.00

December havi adományok:

Orly Elvira, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 100.00
Awakuniovits Ottó és Erzsébet, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 30.00
Orly M. Elvira, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 50.00
Csicsry M. Sigmund és Gabrielle, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 25.00
Herczeg Tamás és Barbara, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 5.00
Jóna Mátrai Anna, férjem Jóna Tamás emlékére.....	\$ 100.00
A. A. K. emlékére.....	\$ 20.00
Virágh E. Gizella, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 25.00
Virágh E. Gizella, Templom fenntartására.....	\$ 50.00
Rácz János és Erzsébet, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 50.00
Megyesi T. Gizella, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 40.00
Herczeg Tamás és Barbara, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 5.00
Csoboth Tamás és Éva, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 10.00
Nagy Gabriella, Miklós emlékére.....	\$ 50.00
San Mateo Astronomical Society, adomány.....	\$ 50.00
Magyary K. András, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 25.00
Kozák Gábris Ágnes, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 20.00
Megyesi T. Gizella, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 10.00
Leemon Peter és Margit, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 10.00
Mátrai család, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 20.00
Lőrinczi Katalin, Zsuzsa és Júlia édesapjuk Lőrinczi László emlékére.....	\$ 150.00

A Presbitérium nagy szeretettel köszön minden adományt és segítséget. Az Úr Isten gazdag áldása legyen az adakozó testvéreinkkel!

Gyülekezetünk betegeiért imádkoztunk. Kértük az Úristen kegyelmét életükre, hozza vissza beteg testvéreinket minél hamarabb köreinkbe. Betegek a következő személyek voltak: Miroszichenko Ágnes, Madarász Pál, Hajnal Zoltán, Kertész Olga, Gombos Margit.

Gyászjelentés

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy Fazakas Ferenc életének 97-ik életévében visszaadta lelkét Teremtő Urának. Utolsó útjára dec. 27-én kísértük. Fazakas Ferencről való megemlékezésre vasárnap, január 16-án kerül sor, a Woodside Priory-i magyar katolikus missziónál tartandó szentmise keretében. Az Úristen adjon elhunyt testvérünknek csendes nyugalmat, családtagjai számára pedig erőt gyászuk elhordozására.

Megemlékezés

Szomorú szívvel, de Isten akaratába belenyugodva emlékezik Lőrinczi László halálának 5 éves évfordulójára három leánya, Lőrinczi Katalin, Lőrinczi Zsuzsa és Lőrinczi Júlia. Imádkozunk az Úrhoz megtért testvérünk hozzátartóiért, kérvén az Úr Istent, hogy adjon számukra erős hitet és annak a biztos tudatát, hogy Krisztusban mindannyian feltámadunk.

Hirdetések

- Hirdetjük a gyülekezetnek, hogy a következő bibliaórát január 19-én, szerdán este 7:00 órától tartjuk. A bibliaóra témája **Salamon király és az első jeruzsálemi templom** lesz.

- Hirdetjük minden érdeklődőnek, hogy február 05-én, este 6:00 órai kezdettel sor kerül az ez évi cserkeszbálra a Crowne Plaza Hotelban (Foster City). Mindenkit szeretettel vár a rendezőség! További információt Magyary Kossa Andrásnál a (650) 574-7880 telefonszámon, valamint Pápai Évánál a (408) 378-6778 telefonszámon lehet megtudni.

- Hirdetjük a gyülekezetnek, hogy az ez évi rendes gyülekezeti Közgyűlésre vasárnap, január 30-án, az istentisztelet után kerül sor.

Kérjük egyháztagjaink megjelenését, valamint a szavazási jog elnyeréséhez szükséges 2005. évi egyháztagság befizetését.

- B.U.É.K. -